

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 42.319/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 14 februari 2007 door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 6 maart 2007 en 13 maart 2007, op laatstvermelde datum het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond ¹, alsmede van de te vervullen vormvereisten.

*
* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt, wat betreft "de verzorgingsvoorzieningen die ressorteren onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap", tot de opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987 (hierna ziekenhuiswet). Deze bepaling heeft betrekking op het beroep met een schorsend karakter dat bij een administratief rechtscollege, de Beroepscommissie genoemd ², kan worden ingesteld tegen elke beslissing tot sluiting van een ziekenhuis of van een dienst, alsook tegen elke beslissing tot weigering of tot intrekking van de erkenning van een dienst.

Het gevolg van deze opheffing is dat deze beslissingen voortaan onmiddellijk aanvechtbaar zijn bij de Raad van State, afdeling administratie.

BEVOEGDHEID VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

3. De gemeenschappen zijn op grond van artikel 5, § 1, I, 1/, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen inzake het gezondheidsbeleid onder meer bevoegd voor de erkenning, de inspectie en de sluiting van de

⁽¹⁾ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder rechtsgrond verstaan de overeenstemming met de hogere rechtsnormen.

⁽²⁾ Deze term wordt gebruikt in het koninklijk besluit van 19 november 1993 tot regeling van de samenstelling en de werking van het rechtscollege ingesteld bij artikel 76 van de op 7 augustus 1987 gecoördineerde wet op de ziekenhuizen.

verzorgingsinstellingen, met inbegrip van de ziekenhuizen ³. Gelet op artikel 161 van de Grondwet en artikel 19, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 omvat deze bevoegdheid evenwel niet het oprichten van administratieve rechtscolleges die geschillen beslechten met betrekking tot aangelegenheden die onder dit aspect van de gemeenschapsbevoegdheid inzake het gezondheidsbeleid vallen. Daaruit volgt dat de destijds door de federale wetgever ingestelde Beroepscommissie nog steeds moet worden geacht onder de federale bevoegdheid te ressorteren.

De decreetgever kan zich terzake wel beroepen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet alleen om een administratief rechtscollege op te richten ⁴, maar ook om een nog vóór de staatshervorming opgericht administratief rechtscollege niet langer te laten oordelen over geschillen die verband houden met een gemeenschapsbevoegdheid, zoals te dezen het geval is.

Evenwel dienen de criteria te zijn vervuld om het genoemde artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 toe te passen. Zoals men weet, is daartoe vereist dat de aan te nemen regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van de betrokken overheid, dat de aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is ⁵.

⁽³⁾ Verslag ANDRÉ-PÉTRY, *Parl. St.*, Senaat, 1979-80, nr. 434/2, p. 121.

⁽⁴⁾ Zie onder meer Arbitragehof, nr. 49/2003, 30 april 2003, B.8.1.

⁽⁵⁾ Zie onder meer Arbitragehof, nr. 87/2006, 24 mei 2006, B.7.

De twee laatste voorwaarden zijn te dezen vervuld. Wat het noodzakelijkheidsvereiste betreft, bevat de memorie van toelichting slechts een aanzet tot verantwoording, die meer dient te worden uitgewerkt, waarbij de noodzakelijkheid van de maatregel voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid moet worden aangetoond, wat meer inhoudt dan enkel het aantonen van de wenselijkheid ervan ⁶.

Het is slechts wanneer aan die voorwaarde is voldaan, dat het ontworpen decreet kan worden geacht binnen de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap te blijven.

⁽⁶⁾ Dat het Arbitragehof heeft geoordeeld dat de beoordeling van het noodzakelijkheidsvereiste slechts door het Hof kan worden gecensureerd indien ze kennelijk onjuist is (Arbitragehof, nr. 189/2002, 19 december 2002, B.7; Arbitragehof, nr. 49/2003, 30 april 2003, B.8.3) neemt uiteraard niet weg dat de verantwoording wel degelijk betrekking moet hebben op het noodzakelijke karakter van de voorgenomen maatregel. Er moet in dat verband onder meer op worden gewezen dat het uitsluiten van het schorsende gevolg van het instellen van het beroep ook kan worden bereikt door een aanpassing van artikel 76 van de ziekenhuiswet teneinde dit gevolg weg te nemen. Er dient derhalve te worden aangetoond dat het uitsluiten van de mogelijkheid tot het instellen van een beroep bij het betrokken administratief rechtscollege noodzakelijk is voor het uitoefenen van de gemeenschapsbevoegdheid inzake het gezondheidsbeleid.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	D. ALBRECHT,	kamervoorzitter,
	J. SMETS, B. SEUTIN,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. VAN NIEUWENHOVE auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

D. ALBRECHT